

SCENARIUSZ ZAJĘĆ dla 6 – latków

opracowanie Dorota Czuba

Temat dnia: „Niedźwiedź polarny i inne zwierzęta z krainy śniegu i lodu”.

Cele ogólne:

- Wzbogacanie wiedzy uczniów na temat zwierząt polarnych.
- Kształtowanie gotowości do nauki czytania, pisania i liczenia.

Cele szczegółowe:

Dziecko:

- Poznaje bajkę o niedźwiedziu polarnym.
- Potrafi wskazać na globusie i na mapie Antarktydę i Arktykę.
- Układa w całość fragmenty obrazka ilustrujące łapę niedźwiedzia polarnego.
- Rozpoznaje niektóre zwierzęta żyjące w Arktyce i na Antarktydzie.
- Odczytuje wyrazy o prostej budowie fonetycznej.
- Przelicza i porównuje liczbę elementów w zbiorach.
- Wyznacza wynik dodawania i odejmowania w zakr. 5 posługując się poznanymi cyframi.
- Porównuje wielkość przedmiotów.
- Wykonuje pracę plastyczną „Niedźwiedź polarny” (tnie po linii, skleja, komponuje obraz).

Środki dydaktyczne:

mapa, globus, prezentacja (<http://nauczycielka.com/wpcontent/uploads/2011/02/ARKTYKA-PREZENTACJA.pdf>), ilustracje zwierząt, obrazek do składania, tekst bajki, wyrazy do czytania, materiały plastyczne (kartka niebieska A5, elementy do wycięcia, klej, nożyczki, kawałeczki grubej tektury), liczmany, karty zadań do pracy indywidualnej,

Źródła: www.ekokalendarz.pl (łapa niedźwiedzia, informacje o niedźwiedziu polarnym, doświadczenie), www.krokotak.com (pomysł na pracę plastyczną)

Przebieg zajęć – kolejne sytuacje edukacyjne:

1. Powitanie integrujące grupę. (na melodię „W murowanej piwnicy”)
Miło witaj każdy dzień i uśmiechnij do mnie się
Kłaśnij w ręce raz i dwa, usiądź w kole tak jak ja.
2. Swobodne wypowiedzi dzieci na temat krainy śniegu i lodu.
 - Pokaz na mapie i na globusie.
 - Odczytanie nazw: Antarktyda, Arktyka.
3. Wysłuchanie bajki o niedźwiedziu polarnym.
4. Pytania nauczyciela sprawdzające stopień zapamiętania i zrozumienia tekstu.

5. Praca w grupach – składanie obrazka przedstawiającego łapę niedźwiedzia polarnego. Porównywanie jej z ręką dziecka, można również dokonać pomiarów za pomocą łapy, np.: Ile łap ma parapet? Ile łap ma tablica? Itp.
6. Oglądanie prezentacji o zwierzętach Arktyki – komentarz nauczyciela.
7. Krótka rozmowa (w oparciu o ilustracje) o pingwinach, ptakach żyjących na Antarktydzie.
8. Doświadczenie – Dlaczego niedźwiedź polarny nie marznie w lodowatej wodzie?

Do dwóch mniejszych strunowych woreczków nalewamy olej do połowy ich pojemności. Szczelnie zamykamy i wkładamy je do większego woreczka foliowego. Powstanie „rękawica tłuszczowa”. Do miski wlewamy lodowatą wodę (najlepiej z kostkami lodu) i prosimy dziecko, aby włożyło do niej dłoń. Pytamy o wrażenia. Następnie dziecko wkłada dłoń do „rękawicy tłuszczowej” pomiędzy dwa woreczki i porównuje wrażenia. Pytamy dzieci o wnioski z tego doświadczenia.

9. Praca plastyczna – Niedźwiedź polarny.
Na niebieską kartkę A5 dziecko przykleja wycięte elementy ciała niedźwiedzia, komponując obrazek. Porządkowanie stolików. Ocena i przygotowanie galerii prac uczniów.
10. Karta matematyczna.
11. Zabawa ruchowa ze śpiewem „Pingwin”.
12. Oglądanie ilustracji zwierząt polarnych.
13. Podsumowanie zajęć. Ocena zajęć przez dzieci.

Załączniki

Pomysł na pracę plastyczną.

Bajka o niedźwiedziu.

Czesław Centkiewicz „Anaruk, chłopiec z Grenlandii” (fragment)

W małym igloo na brzegu morza żyła sobie stara kobieta. Ludzie z osady przynosili jej mięso i ryby, żeby nie umarła z głodu, bo już nie miała nikogo bliskiego. Mąż jej i synowie utonęli wszyscy podczas polowania na morsy. W okolicy było dużo niedźwiedzi, toteż często myśliwi znosili jej mięso, starając się wybrać co największe kawałki. Pewnego dnia przyniesiono jej całego maleńkiego niedźwiadka, znalezionego przy zabitej niedźwiedzicy. Zwierzątko zmarznięte było na kość i staruszka myślała, że już nie żyje. Położyła je więc obok lampy, żeby odtajało i żeby je łatwiej było pokrajać. Wtem, o dziwo... biała, puszysta kulka drgnęła, wyjrzało z niej jedno czarne oczko, drugie i niedźwiadek zaczął się ruszać. Staruszka zakrzętała się zaraz, stopiła trochę tranu, roztarła zmarznięte łapki, napiła misia i ułożyła go obok siebie na pościeli. Rano niedźwiadek zbudził się zdrowutki i wesoły. Od tego czasu staruszka nie czuła się osamotniona w swym domku, rozmawiała z nim, a on szybko nauczył się ją rozumieć i odpowiadał mručeniami. Często dzieci przychodziły do igloo i wołały: „Chodź pobawić się z nami!” Wtedy staruszka upominała swego wychowanka: „A nie zapomnij schować pazurków, nie podrap dzieci!” Posłuszne zwierzątko uważało, żeby nigdy przy zabawie nie zrobić nikomu krzywdy, ale cóż... rosnęło prędko i stawało się coraz silniejsze. Po pewnym czasie dzieci bały się bawić z nim, bo często niechcący tak je uderzało łapą, że przewracały się na ostre kamienie. Aż wreszcie, gdy stało się dorosłym niedźwiedziem, przyszli myśliwi i powiedzieli: „Czas już, żebyś sam zapracował na swoje pożywienie! Chodź polować z nami, ryb nałowisz, fokę złapiesz, a dostaniesz swą część zdobyczy, tak jak każdy myśliwy”. Niedźwiadek — bo pamiętacie, że rozumiał on doskonale mowę ludzką — pożegnał się ze swą opiekunką i poszedł za myśliwymi. A spisywał się doskonale, tropił świetnie zwierzynę, chwycił w potoku łososie zręczniej niż wszyscy i nigdy jeszcze w osadzie nie było takiej obfitości mięsa, co teraz. Ale raz na polowaniu spotkał Eskimosów z innej osady. Nic nie wiedząc, że niedźwiadek poluje z ludźmi, zaczęli oni strzelać do niego z łuków i omal go nie zabili. Staruszka dowiedziała się o tym i przeraziła się bardzo. Uplotła z rzemyków szeroki kołnierz, pięknie go ufarbowała na różne kolory, żeby z daleka był widoczny, i założyła na szyję swemu ulubieńcowi. Teraz wszyscy już wiedzieli, że miś w kołnierzu poluje wraz z ludźmi i nigdy im nic złego nie czyni. Nikt już do niego nie strzelał. Jeden tylko myśliwy z Północy odgrażał się, że musi go zabić, bo nigdy jeszcze nie widział piękniejszego futra. Rzeczywiście w całej okolicy nie było jeszcze niedźwiedzia tak wielkiego i tak śnieżnobiałego. Staruszka kochała swego wychowanka, czekała zawsze na niego, a gdy wracał z polowania, przyrządzała mu smaczne skwarki i grzała tran. Powtarzała mu przy tym często: „Pamiętaj, nie napadaj nigdy na ludzi, jeśli nie zrobią ci nic złego”. Niedźwiadek słuchał we wszystkim swej opiekunki i cichym mručeniami dziękował jej za dobre rady. Razu pewnego nie wracał długo z polowania. Zaniepokojona staruszka wyszła na jego spotkanie i z przerażeniem zobaczyła z dala swego wychowanka wlokącego zabitego człowieka. Zawołała więc wszystkich z osady i ci poznali w zabitym myśliwego z Północy. Prawdopodobnie chciał on spełnić swą groźbę i usiłował zabić niedźwiedzia. Staruszka gorzko wtedy zapłakała. „Jesteś zgubiony! Przyjdą teraz towarzysze zmarłego i ciebie zabiją — powiedziała — niedźwiadku miły,

musisz mnie opuścić i schronić się gdzieś daleko od ludzi". A niedźwiadek położył się u jej stóp i również po swoim zapłakał. Bardzo kochał swą opiekunkę i nie miał zamiaru się z nią rozstać. Dobra staruszka nie chciała wypuścić swego wychowanka na śnieg i niepogodę. Co dzień wychodziła przed chatę i jeśli tylko zobaczyła zachmurzone niebo, wracała i zatrzymywała niedźwiadka. Aż wreszcie nastały dni jasne i niebo było bez chmur. „Teraz musisz już iść, mój drogi — powiedziała walcząc ze łzami — lepiej dla ciebie, jeżeli odejdziesz stąd daleko". Zdjęła mu kołnierz, a kiedy żegnała się z nim, dotknęła niechcący śnieżnobiałego futra ręką uwalaną w sadzy. I przez wiele lat potem opowiadali sobie myśliwi o olbrzymim białym niedźwiedziu z czarną plamą na boku, który nigdy nie napadał na ludzi. Długo, długo płakała staruszka z tęsknoty za swym wychowankiem. Żałowali niedźwiadka wszyscy mieszkańcy osady, ale nie zobaczyli go już nigdy.

CIEKAWOSTKI O NIEDŹWIEDZIU POLARNYM

Niedźwiedzie polarne żyją w Arktyce (na biegunie północnym).

Młode niedźwiedzie wychowywane są wyłącznie przez samicę, samiec może być dla nich zagrożeniem.

Skóra niedźwiedzi polarnych jest czarna.

Sierść niedźwiedzia polarnego jest przezroczysta, dzięki czemu kamufluje się w otoczeniu.

Pod skórą niedźwiedzie mają warstwę tłuszczu, która izoluje je przed zimną wodą. Warstwa ta może mieć nawet 12 cm grubości.

Niedźwiedź polarny może biec z prędkością 40 km/h.

Dla niedźwiedzi polarnych większym problemem niż zimno jest przegrzanie.

Samica rodzi młode w śnieżnej jamie, w której rodzina pozostaje przez kolejne 3 miesiące.

Samica rodzi od jednego do czterech niedźwiadków (najczęściej dwa), wielkości szczura.

Niedźwiedzie polarne są uzależnione od arktycznej pokrywy lodowej, gdy lód zbyt szybko topnieje, nie mogą polować i giną z głodu.

Niedźwiedzie dobrze pływają, ale często giną z wyczerpania, gdy muszą płynąć zbyt długo, aby znaleźć lodową krę.

ZAJĄC POLARNY

MORS

LIS POLARNY

FOKA

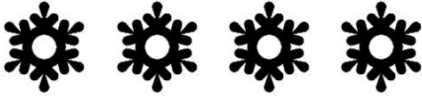
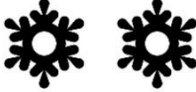

RENIFER

MASKONUR ZWYCZAJNY

KARTA MATEMATYCZNA

Po prawej stronie dorysuj o jedną śnieżynkę więcej.

Oblicz:

$2 + 2 = \underline{\quad}$

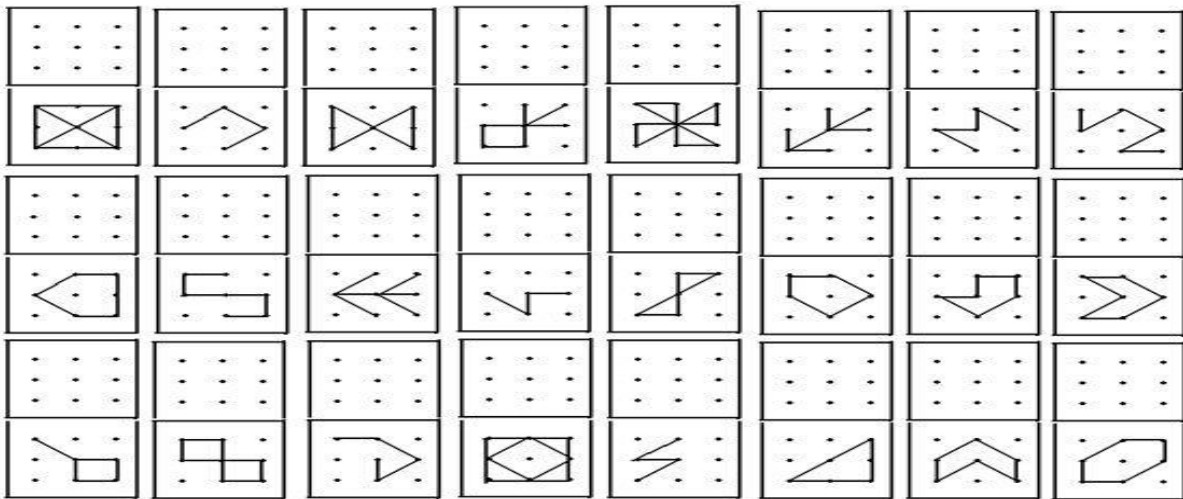
$3 - 2 = \underline{\quad}$

$3 + 1 = \underline{\quad}$

$5 - 3 = \underline{\quad}$

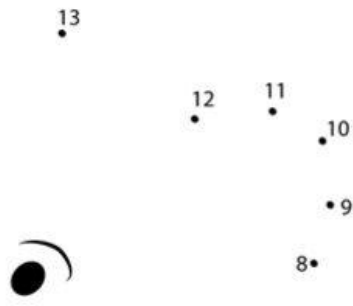
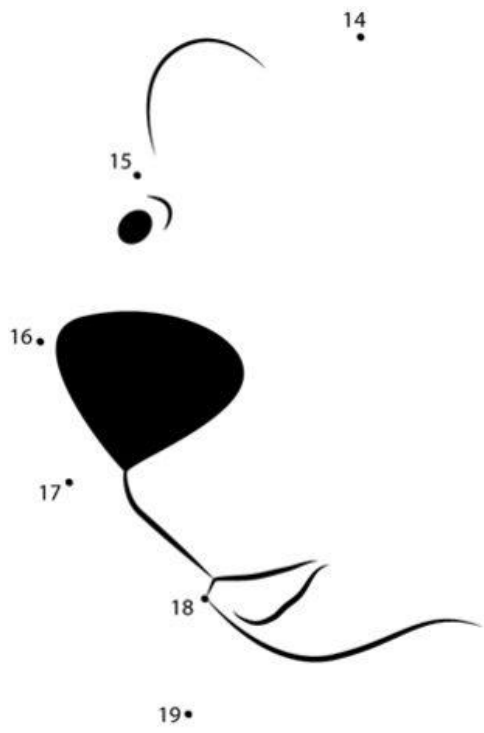
$1 + 2 = \underline{\quad}$

$4 - 1 = \underline{\quad}$

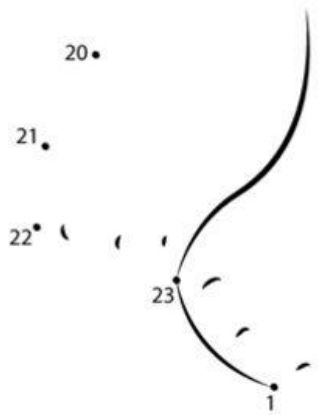
Powtórz wskazany wzór.

Połącz kropki. Dorysuj krę i pokoloruj obrazek. Pomyśl, jak pokolorować obrazek, aby było widać białego niedźwiedzia.

7

6

2

5